

נראה לאחרונה

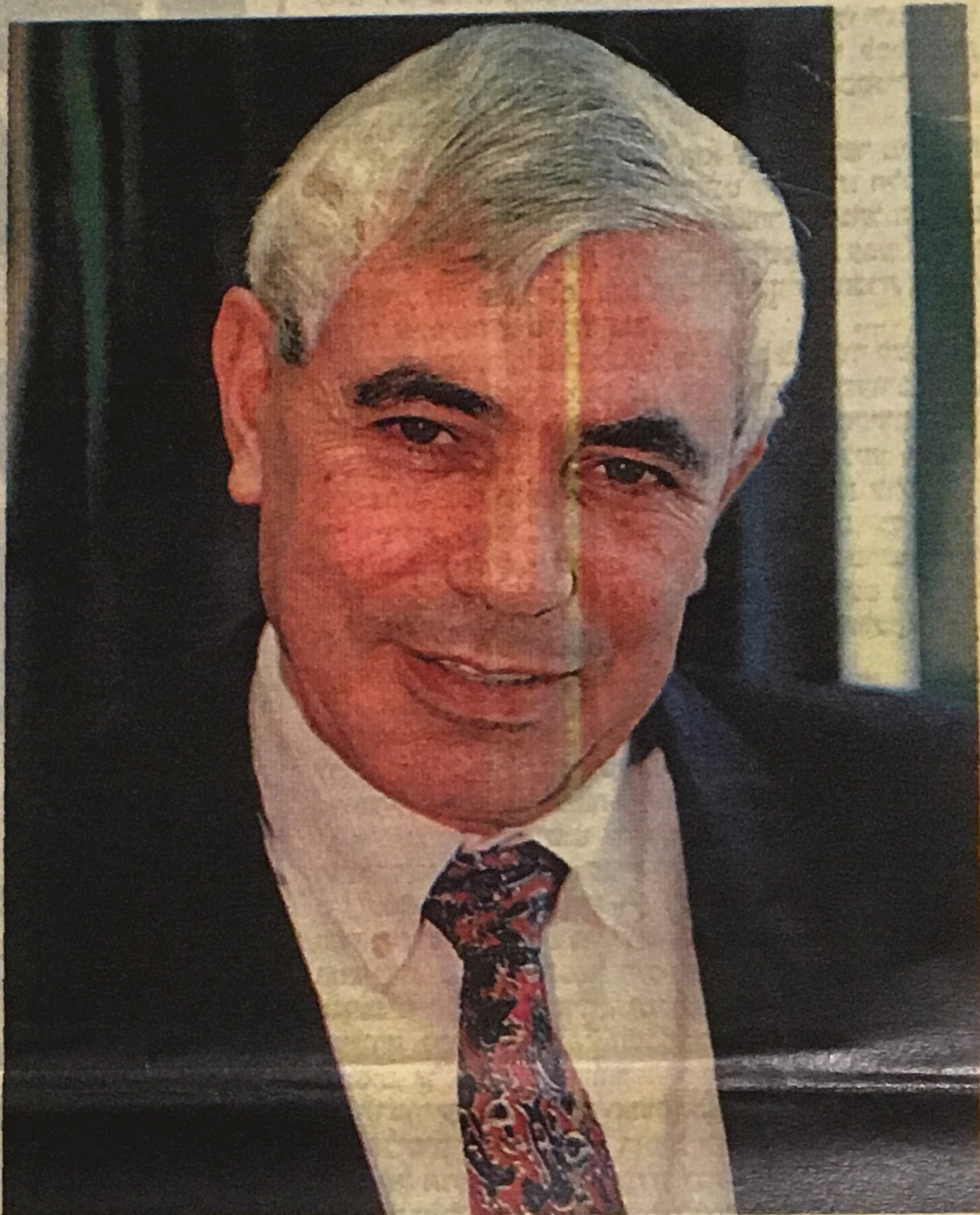
מחכה לבעל בית

ובששכבה תרועת הפסטיבלים סביב פירוק השותפות ההיסטורית בין כלל וכוור, ולאחר ששני הקונצרנים הגדולים במשק הסבירו, כל אחד בתורו, כמה היטיבה איתם העיסקה (וקלארידג' אף הגדילה וגילתה ש"פוטנציאל הצמיחה של נשר מוגבל", ובמילים אחרות, הסוס גמר ולכן הם מוכרים), התברר שיוסי רוז, מנכ"ל משאב, שכבעלותה נשר וגרניט, החזיק בדהאם של סונול וסופרגו, הוא היחיד שלא נהנה מהחגיגה.

קריאת שורת ההסכמים והאופציות בין כור וכלל מותירה את רוז, אחד המנהלים המועריים כיום במשק, עם בעל בית לא ברור ואי-ודאות מוחלטת לגבי הבעלות על החברות שבאחריותו: לכלל יש אופציה לרכוש את השליטה במשאב מידי כור, אבל האופציה תחל בעוד 17 חודשים ועדיין לא ידוע אם תחליט לממשה. אם לא תממש, התחייבה כור למכור את השליטה לגורם זר, גם הוא לא ידוע. כמו כן התחייבו כור וכלל למכור תוך ארבע שנים את גרניט - האם תרכוש כלל את גרניט? האם ימצא מוכר זר? למי יגלה רוז נאמנות כעת, לאלו שהיו, או אולי לאלו שיהיו?

רוזן אומר בתגובה: זה נכון שאני במבוכה, אבל החלטתי שהעסקים כרגיל. ההנחיה שלי לכלל המנהלים היא, שאנחנו ממשיכים בפול גז: בסונול מפתחים תחנות חדשות, בנשר נשקיע בבניית כבשן שני, במקום העסקים שנמכרו נפתח חדשים. כולם מצלצים ושואלים אותי: מה, תישאר רק עם נשר ותעבורה? התשובה שלי, משאב תהפוך לחברת השקעות בתנופה.

■ נזיידת זומר

צילום: מיכאל קרמו

רוזן, זה נכון שאני במבוכה

מן המקורות

החשוב השנתי. החשב הכללי של משרד האוצר, **שי טלמון**, מתחיל להסתגל

לחילופי הגברי התכופים במשרדו.

שלשום, בטקס חילופי מנכ"ל המשרד, הבהיר טלמון: "אני התרגלתי כבר.

שי טלמון

כל שנה אני בא אוטומטית לטקס החילופין בלשכה. פעם שר, פעם מנכ"ל". תזכורת זה התחיל - רק לפני שנתיים - עם **דן מרידור** שהחליף את **בינה שוחט**, כעבור שנה **יעקב נאמן** החליף את דן מרידור. לפני שנה החליף **שמואל סלבין** את המנכ"ל **שמרד דוד ברוט**, שלשום החליף **נרציון זילברברג** את שמואל סלבין. הכתבים אמרו לטלמון בתום הטקס: "להתראות בטקס החילופין של השנה הבאה". טלמון חיך ושתק.

תנו לו שקט. ראש הממשלה, **בנימין נתניהו**, הרצה ביום חמישי האחרון, בכנס של מועדון הקבלן, על הכלכלה המורחבת, על ההשקעות העצומות בתשתית ועל הרפורמה הממשלתית במס הכנסה. לתקלה במוסד הוא סירב להתייחס, אבל סינן מבין שינוי: "המטרה שלנו עכשיו היא למצוא יום שקט אחד".

הבן יקר לי. עדיין באותו כנס. אויב הקבלנים היום הוא שר העבודה, **אלי ישי**, שמבקש להדיר מהארץ את המועלים הזרים, יקירי עבודת החומר והלבנים. השר הזמן לכנס, אך במקומו הגיע שר הפנים, **אלי סייסה**. בקהל טענו כי ישי חשש לבוא לכנס. מי שנחלץ לעזרתו היה דווקא ראש הממשלה, שהסביר את פשר ההיעדרות: "לשר העבודה נולד היום בן, אחרי ארבע בנות".

קסם הריבית. יש לכם מישוה שדואג שבישראל לא יקרה מה שקרה לאינדונזיה, מלזיה ושכנותיהן".

גורג סורוס

הדובר: גורג סורוס, טייקון הפיננסים הבינלאומי. המאזין: שר האוצר יעקב נאמן, שכיוון את בנינו, ותחה מהם הכשרונות הנעלים שמסתתרים בכלכלה הישראלית. סורוס מצידו לא הסתפק ברמזים ופטר את התעלומה: "קוראים לו יעקב פרנקל", הוסיף האשף, ולקסם, שבזכותו הוא מצליח למנוע מישראל גורל דומה למדינות מזרח אסיה, קוראים ריבית גבוהה". עכשיו מבנים באוצר מה פשר החיבוק החם בין השר לנגיד.

קסם הדולר. הרב **אברהם רביץ**, יו"ר ועדת הכספים, חזר השבוע מביקור בארצות הברית. כנראה בגלל הג'ט-לג (או בגלל השווינג), בכל פעם שהתכוון רביץ לומר "שקל" יצא לו "דולר". וכך פיזר רביץ, בימים שלאחר חזרתו, דולרים למכביר. לתשומת לב אגף התקציבים.

איור: אמי רובינגר

קשה לאמין

הטייקון והלווייתן

קרייג מקאו הוא יו"ר הקרן שמטרתה לשחרר את קאיקו, הלווייתן שכיבב ב-1993 בסרט הקולנוע "לשחרר את וילי". כשהסרט נעשה להיט, בעוד קאיקו קמל בפארק שעשועים במ"קסיקו סיטי, הרגיש קרייג שהוא פשוט לא יכול לשבת בשקט. "החלטתי שזה לא בסדר, ושצריך לעשות משהו בקשר לזה, ושאני יכול לתרום לעניין", סיפר באחרונה.

בינואר 1996, בעזרת הקרן, הועבר קאיקו לאקווריום החוף בניופורט שבאורגון, כשהמטרה היא לשלחו בסופו של דבר לים הפתוח. מקאו, בחליפת צלילה, אפילו נפגש פעם עם קאיקו פנים אל פנים. "זו היתה נקודת השיא הרוחנית של חיי", הוא מצהיר. "זה היה כמעט כמו לקיים קשר ברמה מאוד אישית עם יצור אינטליגנטי מעולם אחר".

מקאו מספר שהם שיחקו: קאיקו הזמין אר תו לרכב על גבו, ואחר-כך ניסה בעדינות לבצר אותו מעליו. "בכל אחד מאיתנו קיים ילד", אומר מקאו, שתרם לקרן 3 מיליון דולר. אה, כמעט ששכחנו: קרייג מקאו ייסד את מקאו פולר, שנמכרה ב-1994 לאיי-טי-אנדרטי ב-11.5 מיליארד דולר. היום הוא מנכ"ל טלדסיק, חברת לוויינים שייסד עם ביל גייטס ממיקרוסופט.

■ נמרוד אכרד

קוטר

בזק שלום! המספר שהגעתם אליו הוחלף

לפני שבועות אחדים ניסיתי להתקשר כהרגלי למערכת העיתון. הספקתי לחייג 6972 רחוב, צליל צורמני קטע את החיוג ובישר לי, שהמספר שהגעתי אליו איננו מחובר. ניסיתי שוב ושוב, אבל נציג בזק בביתי המשיך להתעקש. לרגע חששתי שמא מישו ב"ידי עות" שכח לשלם את החשבון, אבל הנהלת החשבונות שם מסודרת מדי.

זה הזכיר לי, שעוד לא חלפו שנתיים מאז סיימה בזק להחליף את כל מספרי הטלפון במדינה (משש לשבע ספרות) וכבר אנו מתבשרים על תוכנית להחלפה נוספת של כל המספרים. הפעם במסגרת ביטול אזורי החיוג הקיימים והפיכת המדינה כולה לאזור חיוג אחד.

במחשבה ראשונה, זה נשמע נהדר. כל קו בארץ יקבל מספר משלו בן שמונה ספרות והקידומת תימחק. ובאמת, בשביל מה צריכה מדינה - שמספר קווי הטלפון בה נמוך מזה של עיר גדולה באירופה - שבעה אזורי חיוג שונים? אבל במחשבה שנייה, זה פשוט מעצבן. כי כנראה שלמישהו בבזק פשוט משעמם. קשה לי להבין למה הם לא היו יכולים לחשוב על זה קודם, לפני שבכלל החלו לאזורי חיוג ולעבור משש לשבע (ולשמונה) ספרות. כי מעבר לעובדה שאנחנו צריכים פעם בשנה לע"דכן את כל מספרי הטלפון ביומנים שלנו, והתקליט שמבשר על החלפת המספרים נגזר לאחר מספר חודשים, כל העניין הזה עולה לנו כסף, המון כסף.

קודם כל, הפכנו לתלויים לחלוטין בשירותי מודיעין 144 (שלוש פעימות מונה לכל שאלה, שלא לדבר על הטרחה הכרוכה בחיוג לשם). אבל הנזק העיקרי הוא לבעלי העסקים. אלה צריכים להחליף כל פעם את נייר המכתבים, כרטיסי הביקור, המעטפות, אדיזות המוצרים; להכין שלטי חוצות חדשים, ולפעמים לצבוע מחדש צי רכב שלם, כי על המכונית מציין מספר טלפון שלא מעודכן. או נכון, שנורא חשוב להתייעל כל הזמן. אבל אולי כדאי לרכוש את כל המהפכות התקשורתיות לפני שגם הפתיל הנפשי שלנו יתנתק?

■ צביקה בורג